ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

22. prosince 2008 *

Ve věci C-333/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím cour administrative d'appel de Lyon (Francie) ze dne 12. července 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 17. července 2007, v řízení

Société Régie Networks

proti

Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans (zpravodaj), K. Lenaerts, A. Ó Caoimh a J.-C. Bonichot, předsedové senátů, K. Schiemann, P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen a P. Lindh, soudci,

* Jednací jazyk: francouzština.

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. dubna 2008,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za společnost Régie Networks B. Genestem a C. Medinou, avocats,

– za francouzskou vládu G. de Berguesem a B. Messmerem, jako zmocněnci,

– za Komisi Evropských společenství J.-P. Keppennem a B. Martenczukem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 26. června 2008,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká platnosti rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 10. listopadu 1997 nevznášet námitky proti změně režimu podpor ve prospěch místních rozhlasových stanic (státní podpora č. N 679/97 – Francie) (dále jen „sporné rozhodnutí“), které bylo předmětem stručného sdělení zveřejněného v *Úředním věstníku Evropských společenství* (Úř. věst. 1999, C 120, s. 2).

2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení o žalobě podané společností Régie Networks (dále jen „Régie Networks“), společností francouzského práva, kterou se domáhá navrácení částky, kterou tato společnost zaplatila jakožto parafiskální poplatek z reklamy šířené v rámci rozhlasového a televizního vysílání za rok 2001.

Právní rámec

3 Článek 80 zákona č. 86-1067 ze dne 30. září 1986 o svobodě sdělovacích prostředků (JORF ze dne 1. října 1986, s. 11755), ve znění článku 25 zákona č. 89-25 ze dne 17. ledna

1989 (JORF ze dne 18. ledna 1989, s. 728), a článku 27 zákona č. 90-1170 ze dne 29. prosince 1990 (JORF ze dne 30. prosince 1990, s. 16439), stanoví:

„Provozovatelům rozhlasového vysílání, jejichž podnikatelské příjmy z vysílání reklamní nebo sponzorské povahy nedosahují 20 % jejich celkového obratu, bude za podmínek stanovených nařízením Conseil d'État [(Státní rady)] poskytnuta podpora.

Financování této podpory se zajišťuje výběrem poplatku z příjmů z reklamy šířené v rámci rozhlasového a televizního vysílání.

Na úplatu, již provozovatelé rozhlasového vysílání obdrží v souvislosti s vysíláním na podporu kolektivních akcí nebo obecně prospěšných akcí, nebude při stanovení horní hranice uvedené v odstavci 1 tohoto článku brán zřetel."

4 Podle článku 1 nařízení č. 97-1263 ze dne 29. prosince 1997 o zavedení parafiskálního poplatku ve prospěch Fondu na podporu rozhlasového vysílání (JORF ze dne 30. prosince 1997, s. 19194):

„K financování Fondu na podporu majitelů licence k provozování rozhlasového vysílání, jejichž podnikatelské příjmy z vysílání reklamní nebo sponzorské povahy nedosahují 20 % jejich celkového obratu, se s účinností od 1. ledna 1998 na období pěti let zavádí parafiskální poplatek z reklamy šířené v rámci rozhlasového a televizního vysílání [(dále jen ‚poplatek z reklamní činnosti')].

Cílem uvedeného poplatku je podpora rozhlasového vysílání.“

5 Článek 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Poplatek se vyměřuje z částek po odečtení provize agentuře a daně z přidané hodnoty, které jsou zaplaceny inzerenty za šíření jejich reklamních sdělení určených pro francouzské území.

Osobami povinnými k odvádění poplatku jsou osoby, které jsou zodpovědné za uvádění uvedených reklamních sdělení na trh.

Sazba poplatku bude stanovena ve společném výnosu ministrů pro rozpočet a spoje a bude odstupňovaná podle čtvrtletních příjmů provozovatelů povinných k odvádění poplatků, přičemž platí následující horní hranice:

[…]“

6 Z článku 3 uvedeného nařízení vyplývá, že se čistý výnos z poplatku z reklamní činnosti převádí do Fondu na podporu rozhlasového vysílání (dále jen „FSER“), což je individualizovaný účet vedený v rámci účetnictví Národního institutu pro audiovizi.

7 Článek 4 téhož nařízení stanoví, že tento poplatek je generálním ředitelstvím daňové správy vyměřen a vybrán ve prospěch fondu FSER podle týchž právních předpisů a s týmiž zárukami a sankcemi, jaké platí pro daň z přidané hodnoty.

8 Články 7 až 20 nařízení č. 97-1263 zavádějí režim podpor, které vyplácí Národní institut pro audiovizi a které jsou financovány z čistého výnosu z poplatků z reklamní činnosti odvedených do fondu FSER.

9 Podporu mohou získat majitelé licencí k provozování rozhlasového vysílání ve smyslu článku 1 uvedeného nařízení (dále jen „místní rozhlasové stanice“).

10 Podle článku 7 uvedeného nařízení jsou podpory v rámci dostupných prostředků přiznávány výborem, jehož složení a fungování jsou upraveny v tomto ustanovení, jakož i v článcích 8 až 11 téhož nařízení (dále jen „výbor FSER“).

11 Nařízení č. 97-1263 zavádí tři druhy podpor (dále jen „podpory pro rozhlasové vysílání“).

12 Zaprvé jde o zřizovací příspěvek, jehož podmínky poskytování jsou stanoveny v článcích 12 a 13 uvedeného nařízení. Tento příspěvek, jehož výše je omezena na 100 000 FF, je poskytován místním rozhlasovým stanicím, které nově získaly licenci na základě podkladů, které předložily.

13 Zadruhé jde o podporu na vybavení, která je podrobněji upravena v článku 14 uvedeného nařízení. Tato podpora, která je poskytována místním rozhlasovým stanicím s ohledem na jimi předložené podklady, nemůže být poskytnuta v době do pěti let od přiznání zřizovacího příspěvku a může být přiznána pouze jednou za pět let. Její výše může dosáhnout nejvýše 50 % částky odpovídající výši dotčené investice a je rovněž omezena na 100 000 FF.

14 A konečně jde o roční provozní příspěvek, jehož podmínky poskytování jsou stanoveny v článcích 16 a 17 téhož nařízení.

15 Podle čl. 17 prvního pododstavce nařízení č. 97-1263:

„Výše provozního příspěvku se stanoví podle sazební tabulky vyhotovované výborem [FSER] s přihlédnutím k výnosům obvyklého běžného provozu dotčeného provozovatele před odečtením nákladů na provozování reklamní činnosti. Výše tohoto příspěvku je předmětem zveřejnění."

16 Druhý pododstavec téhož článku stanoví, že tato částka může být zvýšena až o 60 %, a sice v závislosti na tom, jakou míru úsilí příslušná rozhlasová stanice vyvinula v oblasti diverzifikace hospodářských zdrojů bezprostředně spojených s provozováním rozhlasové činnosti na akcích, které podnikla za účelem profesního vzdělávání svého personálu, akcích, které pořádala v oblasti výchovy a kultury, a v závislosti na jejím podílu na kolektivních akcích v oblasti programu, jakož i na jejím úsilí v oblasti sousedské a integrační sociální komunikace.

17 Režim podpor pro rozhlasové vysílání zavedený nařízením č. 97-1263, které je použitelné ve věci v původním řízení, nahradil režimy zavedené s účinností od 1. ledna 1983 různými dřívějšími nařízeními, nejprve na úvodní dvouleté období a pak vždy na období pěti let.

18 Samotný režim zavedený nařízením č. 97-1263 byl nahrazen režimem podpor pro rozhlasové vysílání stanoveným v článku 302 bis KD obecného daňového zákoníku (code général des impôts), jenž byl doplněn článkem 47 zákona č. 2002-1575 ze dne 30. září 2002 o rozpočtu na rok 2003 (JORF ze dne 31. prosince 2002, s. 22025) s neomezenou časovou účinností od 1. ledna 2003.

19 Uvedený nový režim byl s účinností od 1. července 2003 pozměněn článkem 22 zákona č. 2003-709 ze dne 1. srpna 2003 o dobročinnosti, sdruženích a nadacích (JORF ze dne 2. srpna 2003, s. 13277).

20 Podle čl. 302 bis KD odst. 2 obecného daňového zákoníku, ve znění uvedeného zákona:

„Poplatek se vyměřuje z částek, po odečtení provize agentuře a daně z přidané hodnoty, zaplacených inzerenty provozovatelům za vysílání a šíření jejich reklamních sdělení z francouzského území.

[…]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

Rozhodnutí Komise o jednotlivých po sobě následujících režimech podpor pro rozhlasové vysílání

21 Svým rozhodnutím ze dne 1. března 1990 o opatření podpory č. N 19/90 Komise francouzským orgánům sdělila, že nemá v úmyslu vznášet námitky proti zavedení režimu podpor pro rozhlasové vysílání, který jí uvedené orgány oznámily v souladu s čl. 93 odst. 3 Smlouvy o EHS (později čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES, nyní čl. 88 odst. 3 ES).

22 V témže smyslu rovněž znělo rozhodnutí Komise ze dne 16. září 1992 o opatření podpory č. N 359/92, pokud jde o návrh nařízení, kterým se mění režim podpor pro rozhlasové vysílání, jenž byl předmětem dřívějšího rozhodnutí Komise, který jí byl francouzskými orgány oznámen v souladu s čl. 93 odst. 3 Smlouvy o EHS.

23 V tomto druhém rozhodnutí měla Komise za to, že z hlediska zejména samotných charakteristických rysů příjemců těchto podpor (malé stanice s místními posluchači) se nejeví, že by musely být hospodářská soutěž a obchod mezi členskými státy ovlivněny v míře, jaká by byla v rozporu se společným zájmem, a že odchylka od zákazu podpor proto může být oprávněná z důvodu trvání cílů obecného zájmu sledovaných takovým režimem.

24 Dále Komise sporným rozhodnutím francouzským orgánům sdělila, že nemá v úmyslu vznášet námitky proti návrhu nařízení, jehož cílem bylo změnit dříve schválený režim

podpor pro rozhlasové vysílání, který byl těmito orgány Komisi oznámen v souladu s čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES a následně se stal nařízením č. 97-1263.

25 V uvedeném rozhodnutí se Komise domnívala, že vzhledem k tomu, že rozpočtové prostředky vyčleněné na dotčené podpory nebyly navýšeny a že příjemci těchto podpor jsou rozhlasové stanice s místními posluchači, se nejeví, že by obchod mezi členskými státy musel být ovlivněn v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem, a že odchylka od zákazu podpor proto může být oprávněná z důvodu trvání cílů obecného zájmu sledovaných takovým režimem.

26 Konečně, ve svém rozhodnutí ze dne 28. července 2003 o opatření podpory č. NN 42/03 (dříve N 725/02) nevznesla Komise žádné námitky k návrhu zákona, jehož cílem bylo pozměnit režim podpor pro rozhlasové vysílání, který byl dříve schválen ve svých jednotlivých po sobě jdoucích podobách třemi výše uvedenými rozhodnutími, a který byl francouzskými orgány oznámen Komisi v souladu s čl. 88 odst. 3 ES. Takto pozměněný režim je nyní předmětem úpravy v článku 302 bis KD odst. 2 obecného daňového zákoníku, ve znění zákona č. 2003-709.

27 V tomto posledně uvedeném rozhodnutí Komise uvedla, že poplatek z reklamní činnosti, kterým je financován dotčený režim podpor, je odváděn provozovatelem reklamní činnosti, a nikoli jednotlivými inzerenty, na jejichž faktuře se ostatně tento poplatek ani neobjevuje.

28 Komise rovněž shledala, že tento poplatek jsou povinni platit pouze provozovatelé usazení na francouzském území, a že tudíž není žádný poplatek uložen v souvislosti se šířením reklamních sdělení z ciziny na francouzské území.

29 Navíc Komise zohlednila skutečnost, že provozovatelé reklamní činnosti usazení na francouzském území, kteří vysílají výlučně do ciziny, jsou na druhou stranu povinni odvádět uvedený poplatek, který je tak v souladu s pravidly Společenství, jimiž se řídí parafiskální poplatky určené k financování režimu podpor.

30 Krom toho se Komise zejména domnívala, že vzhledem k tomu, že příjemci v rámci režimu dotčených podpor jsou neziskově provozované a čistě místní rozhlasové stanice, sleduje tento režim účel obecného zájmu tím, že zachovává pluralitu sdělovacích prostředků na místní úrovni, a že z toho vyplývající ovlivnění obchodu mezi členskými státy je slabé.

31 Komise měla tudíž za to, že uvedený režim, který napomáhá rozvoji činnosti rozhlasového vysílání provozované v rámci sdružení a neovlivňuje obchod mezi členskými státy v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem, představuje podporu slučitelnou se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

Skutkový základ sporu

32 Skutkový základ sporu, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, lze shrnout následovně.

33 Společnost Régie Networks, provozovatelka, která na trhu nabízí reklamní prostor na místních frekvencích NRJ GROUP, odvedla částku 152 524 eur jako poplatek z reklamní činnosti za rok 2001.

34 Následně se domáhala navrácení této částky u místních finančních orgánů. Jelikož byla její stížnost mlčky zamítnuta vzhledem k tomu, že o ní nebylo rozhodnuto ve lhůtě stanovené právním předpisem, podala žalobu k tribunal administratif de Lyon (správnímu soudu v Lyonu).

35 Rozsudkem ze dne 25. dubna 2006 zamítl tento soud žalobu společnosti Régie Networks. Tato společnost tedy podala odvolání ke cour administrative d'appel de Lyon (odvolacímu správnímu soudu v Lyonu).

36 Před předkládajícím soudem Régie Networks zaprvé uvedla, že sporné rozhodnutí je neplatné z důvodu nedostatečného odůvodnění.

37 Toto rozhodnutí jednak neodůvodňuje závěr, že dotčený režim podpor skutečně spadá do jedné z kategorií výjimek stanovených ve Smlouvě o ES. Krom toho Komise podle společnosti Régie Networks v uvedeném rozhodnutí opomněla přezkoumat otázku, zda způsob financování tohoto režimu, totiž poplatek z reklamní činnosti, je slučitelný se Smlouvou, a výslovně své posouzení v tomto ohledu odůvodnit, přestože z judikatury Soudního dvora vyplývá, že takový přezkum je nezbytně nutný pro posouzení slučitelnosti podpory; Régie Networks v tomto ohledu odkázala na rozsudek ze dne 21. října 2003, van Calster a další (C-261/01 a C-262/01, Recueil, s. I-12249).

38 Zadruhé Régie Networks uvedla, že sporné rozhodnutí je stiženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Poplatek z reklamní činnosti je podle ní neslučitelný

se společným trhem z důvodu, který Komise ostatně zohlednila ve svém rozhodnutí ze dne 28. července 2003 zmíněném v bodech 26 až 31 tohoto rozsudku, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být dovezené výrobky a služby osvobozeny od jakéhokoli zdanění určeného k financování režimu podpor, jejichž příjemci mohou být pouze domácí podniky.

39 Zatřetí Régie Networks uvedla, že sporné rozhodnutí je stiženo vadou spočívající v nesprávném posouzení skutkového stavu, jelikož Komise v rozporu se skutečností tvrdila, že rozpočtové prostředky vyčleněné na dotčený režim podpor nebyly navýšeny.

40 Régie Networks na základě toho dospěla k závěru, že v případě, že bude sporné rozhodnutí Soudním dvorem prohlášeno za neplatné, bude od počátku protiprávní i režim podpor, jehož provedení bylo tímto rozhodnutím povoleno, a že tato protiprávnost bude zakládat i protiprávnost jeho financování.

41 Předkládající soud se domnívá, že tyto tři žalobní důvody uplatněné společností Régie Networks vyvolávají vážné obtíže zpochybňující platnost sporného rozhodnutí.

42 Za těchto podmínek cour administrative d'appel de Lyon rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující otázku:

„[Je sporné rozhodnutí platné], pokud jde o jeho odůvodnění, pokud jde o provedené posouzení slučitelnosti financování režimu podpor pro rozhlasové vysílání zavedeného

na období 1998–2002 se Smlouvou, a pokud jde o důvod opírající se o to, že nedošlo k navýšení rozpočtových prostředků pro dotčený režim podpor[?]“

K předběžné otázce

K přípustnosti

43 Komise se domnívá, že není namístě, aby Soudní dvůr rozhodl o otázce ohledně platnosti sporného rozhodnutí, kterou klade předkládající soud, jelikož tato otázka nemá žádný vztah k předmětu sporu v původním řízení, který se týká legality poplatku z reklamní činnosti.

44 Podle Komise tento poplatek nespadá do oblasti působnosti ustanovení Smlouvy v oblasti státních podpor. Vzhledem k tomu, že výše příspěvků vyplacených v rámci režimu podpor pro rozhlasové vysílání nesouvisí s výnosem z poplatku, který tyto příspěvky financuje, neboť kritéria stanovení výše podpor nemají žádný vztah k výši výnosu z tohoto poplatku, není tento poplatek nedílnou součástí podpory. Komise v tomto ohledu odkazuje na bod 40 rozsudku ze dne 27. října 2005, Distribution Casino France a další (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, Sb. rozh. s. I-9481).

45 Této námitce nemůže být vyhověno.

46 Podle ustálené judikatury se na otázky týkající se výkladu práva Společenství položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí ze strany Soudního dvora rozhodnout o žádosti podané vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 7. června 2007, van der Weerd a další, C-222/05 až C-225/05, Sb. rozh. s. I-4233, bod 22 a citovaná judikatura).

47 Soudní dvůr může rozhodnout o tom, že nerozhodne o předběžné otázce týkající se posouzení platnosti aktu Společenství, zvláště pokud je zjevné, že takové posouzení požadované vnitrostátním soudem nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení (viz zejména rozsudek ze dne 10. ledna 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a další, C-222/04, Sb. rozh. s. I-289, bod 75 a citovaná judikatura).

48 Pro účely posouzení přípustnosti projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce postačí poukázat na to, že nelze *a priori* vyloučit, že předběžná otázka týkající se platnosti sporného rozhodnutí přijatého v rámci pravidel Smlouvy v oblasti státních podpor bude mít vztah ke sporu v původním řízení, jehož předmětem je žádost společnosti Régie Networks, kterou se domáhá navrácení částek zaplacených za rok 2001 jako poplatky z reklamní činnosti a jejíž přezkum vyžaduje posouzení legality tohoto poplatku.

49 Přinejmenším totiž není zjevné, že by uvedený poplatek nebyl nedílnou součástí režimu podpor pro rozhlasové vysílání.

50 V této fázi přezkumu předběžné otázky postačí poukázat na to, že spíše opak se jeví být pravdou, jelikož dotčené vnitrostátní právní předpisy výslovně stanoví, že výnos z poplatku z reklamní činnosti je určen k poskytování prostředků do FSER, který slouží k financování uvedených podpor.

51 Jeví-li se přitom, že lze *prima facie* tvrdit, že takový vztah závazného určení existuje mezi uvedeným poplatkem a podporami, k jejichž financování byl tento poplatek zaveden, nelze vyloučit, že by určení případné neplatnosti sporného rozhodnutí mohlo vyplývat z protiprávnosti uvedeného poplatku, což by mohlo zakládat povinnost navrácení zaplacených poplatků.

52 Za těchto podmínek se nejeví, přinejmenším nikoli zjevně, že by požadované posouzení platnosti sporného rozhodnutí nemělo žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení.

53 Komise rovněž zpochybňuje přípustnost předběžné otázky z důvodu, že z případného rozsudku vydaného v řízení o předběžné otázce, kterým by bylo sporné rozhodnutí prohlášeno za neplatné, by nutně nevyplývalo, že by dotčený poplatek byl protiprávní a musel být vrácen.

54 Podle Komise by vzhledem k její výlučné působnosti k rozhodování o slučitelnosti podpor měl vnitrostátní soud nařídit navrácení poplatku, který financuje podporu schválenou Komisí, pouze tehdy, pokud by konstatovaná neplatnost byla takové povahy, že i v rámci nového rozhodnutí by tato podpora musela být prohlášena za neslučitelnou se společným trhem.

55 Tuto námitku je rovněž třeba zamítnout.

56 Je zajisté pravda, že pokud Komise v důsledku případného rozsudku vydaného v řízení o předběžné otázce, kterým se sporné rozhodnutí prohlašuje za neplatné, přijme nové rozhodnutí, nebude to mít nutně za důsledek, že poplatek z reklamní činnosti bude považován za protiprávní, jelikož by toto nové rozhodnutí mohlo být znovu příznivé.

57 Z této samotné okolnosti však nevyplývá, že by požadované posouzení platnosti sporného rozhodnutí zjevně nemělo žádný vztah k předmětu sporu v původním řízení, a že by v důsledku toho mohl Soudní dvůr zpochybnit posouzení relevance a nezbytnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, které provedl vnitrostátní soud.

58 Zcela naopak, mělo-li by se ukázat, že sporné rozhodnutí skutečně musí být prohlášeno za neplatné, mohla by být odpověď Soudního dvora v tomto smyslu opravdu užitečná a relevantní pro řešení sporu v původním řízení, neboť by zavazovala Komisi k tomu, aby režim podpor dotčený v původním řízení znovu přezkoumala.

59 Krom toho nelze vyloučit – především v rozsahu, v němž se některé výtky společnosti Régie Networks týkají aspektů tohoto režimu, které Komise dosud nepřezkoumala a které jej podle uvedené společnosti činí neslučitelným se společným trhem – že v důsledku tohoto nového přezkumu Komise dospěje k závěru, že uvedený režim skutečně musí být prohlášen za neslučitelný se společným trhem, což může, jak již bylo uvedeno v bodě 51 tohoto rozsudku, způsobovat protiprávnost poplatku z reklamní činnosti, a v důsledku toho zakládat povinnost navrácení zaplacených poplatků.

60 Domněnka relevance, která platí pro žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, není tudíž vyvrácena námitkami vznesenými Komisí (viz obdobně zejména výše uvedený rozsudek van der Weerd a další, body 22 a 23).

61 Z toho plyne, že předběžná otázka je přípustná.

K věci samé

K platnosti sporného rozhodnutí z hlediska povinnosti odůvodnění

62 V rozsahu, v němž se otázka předkládajícího soudu týká platnosti sporného rozhodnutí, pokud jde o jeho odůvodnění, se uvedený soud Soudního dvora táže, zda musí být toto rozhodnutí považováno za neplatné z důvodu nedostatečného odůvodnění, jednak pokud neodůvodňuje závěr, že dotčený režim podpor skutečně spadá do jedné z kategorií výjimek stanovených v čl. 92 odst. 3 Smlouvy o ES, a jednak pokud Komise v uvedeném rozhodnutí opomněla přezkoumat otázku, zda způsob financování tohoto režimu podpor, totiž poplatek z reklamní činnosti, je slučitelný se Smlouvou, a výslovně své posouzení v tomto ohledu odůvodnit.

63 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 190 Smlouvy o ES (nyní článek 253 ES) přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se dotyčné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu,

který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, jichž se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 190 Smlouvy, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz zejména rozsudky ze dne 15. dubna 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Sb. rozh. s. I-2577, bod 79, a ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, Sb. rozh. s. I-4777, bod 88 a citovaná judikatura).

64 Zaprvé, pokud jde o povahu dotčeného aktu, bylo sporné rozhodnutí přijato po ukončení fáze předběžného přezkoumání podpor zavedené čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES, jejímž účelem je pouze umožnit Komisi, aby si učinila předběžný názor ohledně částečné či celkové slučitelnosti dotčené podpory, aniž by bylo zahájeno formální vyšetřovací řízení upravené v odstavci 2 uvedeného článku, které má, pokud jde o něj, Komisi umožnit, aby získala úplné informace o veškerých skutečnostech týkajících se uvedené podpory (viz v tomto smyslu zejména výše uvedený rozsudek Nuova Agricast, bod 57 a citovaná judikatura).

65 Takové rozhodnutí, přijaté v rámci krátkých lhůt, přitom musí pouze obsahovat důvody, na jejichž základě se Komise domnívá, že se nestřetla s vážnými obtížemi při posuzování slučitelnosti dotčené podpory se společným trhem (rozsudek ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise, C-225/91, Recueil, s. I-3203, bod 48).

66 Zadruhé, co se týče kontextu sporného rozhodnutí, jak vyplývá z bodů 21 až 23 tohoto rozsudku, je třeba uvést, že sporné rozhodnutí bylo vydáno po vydání dvou jiných příznivých rozhodnutí, jež se týkala předcházejících režimů podpor pro rozhlasové

vysílání, které byly v podstatě totožné s režimem, jehož se týká sporné rozhodnutí, a které byly rovněž francouzskými orgány předem oznámeny Komisi. Sporné rozhodnutí ostatně výslovně odkazuje na skutečnost, že Komise přezkoumala a schválila režim podpor, který předcházel režimu, jenž je předmětem sporného rozhodnutí, a který měl být uvedeným rozhodnutím nahrazen.

67 Uvedená okolnost rovněž opravňovala k tomu, aby bylo odůvodnění sporného rozhodnutí stručné.

68 Konkrétní výtky týkající se porušení povinnosti odůvodnění směřující proti spornému rozhodnutí je třeba přezkoumat z hlediska těchto upřesnění.

69 Uvedené rozhodnutí je odůvodněno úvahou, podle níž „vzhledem k tomu, že příslušné rozpočtové prostředky nebyly navýšeny a že příjemci těchto podpor jsou rozhlasové stanice s místními posluchači, se nejeví, že by obchod mezi členskými státy musel být ovlivněn v rozsahu, který by byl v rozporu se společným zájmem, a […] odchylka od zákazu podpor proto může být oprávněná z důvodu trvání cílů obecného zájmu sledovaných takovým režimem“.

70 Přestože je toto odůvodnění jistě stručné, vyplývají z něho jasně a jednoznačně důvody, pro které se Komise domnívala, že se nestřetla s vážnými obtížemi při posuzování slučitelnosti dotčeného režimu podpor se společným trhem. Z toho totiž vyplývá, že Komise tento závěr opřela o zásadní důvod, že se nejeví, že by obchod mezi členskými státy musel být uvedeným režimem ovlivněn v rozsahu, který by byl v rozporu se společným zájmem.

71 S ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 63 až 65 tohoto rozsudku musí být takové odůvodnění s přihlédnutím k povaze aktu, v němž je uvedeno, a ke kontextu, v němž byl tento akt vydán, považováno za dostatečné z hlediska požadavku odůvodnění, který je stanoven článkem 190 Smlouvy, přičemž otázka opodstatněnosti uvedeného odůvodnění s tímto požadavkem nesouvisí.

72 I když by bývalo bylo vhodnější, kdyby Komise v odůvodnění sporného rozhodnutí výslovně označila tu z kategorií výjimek uvedených v čl. 92 odst. 3 Smlouvy o ES, která se vztahuje na projednávaný případ, a mimoto popsala poplatek financující režim podpor pro rozhlasové vysílání, jak ostatně učinila ve svém následujícím rozhodnutí ze dne 23. července 2003 týkajícím se změny tohoto režimu, nemůže být sporné rozhodnutí zrušeno na základě článku 190 Smlouvy o ES z důvodu neuvedení takového konkrétního odůvodnění ohledně těchto otázek.

73 Pokud jde konkrétně o výtku týkající se toho, že v odůvodnění sporného rozhodnutí nebyla označena ta kategorie výjimky stanovené v čl. 92 odst. 3 Smlouvy o ES, pod níž dotčený režim podpor spadá, je třeba uvést, že z vyjádření, podle nichž „příjemci těchto podpor jsou rozhlasové stanice s místními posluchači“ a „nejeví [se], že by obchod mezi členskými státy musel být ovlivněn v rozsahu, který by byl v rozporu se společným zájmem“, implicitně vyplývá, že příslušnou kategorií výjimky byla výjimka podle čl. 92 odst. 3 písm. c) Smlouvy o ES, a konkrétně výjimka pro podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých činností – v projednávané věci, jak ostatně Komise výslovně uvedla ve svém rozhodnutí ze dne 23. července 2003, činnosti rozhlasového vysílání provozované v rámci sdružení.

74 Konečně, pokud jde o to, že ve sporném rozhodnutí nebylo uvedeno výslovné odůvodnění ohledně slučitelnosti se Smlouvou způsobu financování dotčeného režimu, totiž poplatku z reklamní činnosti, je třeba uvést, že tvrzení, že byl porušen článek 190 Smlouvy, každopádně neobstojí vzhledem k tomu, že podle Komise nebylo namístě provádět přezkum této otázky, jelikož uvedený poplatek není nedílnou součástí dotčeného režimu podpor.

75 Opodstatněnost této úvahy přitom nelze posuzovat v rámci přezkumu výtky týkající se povinnosti odůvodnění. Toto posouzení bude tedy provedeno následně v rámci odpovědi na tu část předběžné otázky, která se týká vytýkaného nesprávného právního posouzení z důvodu, že ve sporném rozhodnutí nebylo určeno, že je poplatek z reklamní činnosti neslučitelný se společným trhem.

76 Na základě toho je třeba dospět k závěru, že pokud jde o povinnost odůvodnění, přezkum položené otázky neodhalil žádné skutečnosti, kterými by mohla být dotčena platnost sporného rozhodnutí.

K vytýkanému nesprávnému posouzení skutkového stavu, pokud jde o vývoj výše rozpočtových prostředků vyčleněných na režim podpor pro rozhlasové vysílání

77 V rozsahu, v němž se otázka předkládajícího soudu týká platnosti sporného rozhodnutí, pokud jde o důvod vycházející z nenavýšení rozpočtových prostředků vyčleněných na financování dotčeného režimu podpor, se uvedený soud Soudního dvora táže, zda musí být uvedené rozhodnutí považováno za neplatné, pokud jeho odůvodnění obsahuje skutkový omyl vzhledem k tomu, že uvádí, že rozpočtové prostředky vyčleněné na dotčené podpory nebyly navýšeny, zatímco uvedené prostředky ve skutečnosti navýšeny byly.

78 Z judikatury vyplývá, že Komise disponuje při použití čl. 92 odst. 3 Smlouvy o ES širokou posuzovací pravomocí, jejíž výkon zahrnuje komplexní hodnocení hospodářské a sociální povahy, která musejí být prováděna v kontextu Společenství. V tomto rámci se soudní přezkum výkonu této posuzovací pravomoci omezuje na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence nesprávného právního posouzení, zjevně

nesprávného posouzení skutkového stavu nebo zneužití pravomoci (viz zejména rozsudek ze dne 11. září 2008, Německo a další v. Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Sb. rozh. s. I-6619, bod 59 a citovaná judikatura).

79 Je třeba uvést, že tvrzení Komise v projednávané věci, podle něhož rozpočtové prostředky vyčleněné na dotčené podpory nebyly navýšeny, představovalo v době, kdy bylo vysloveno, posouzení budoucích účinků režimu podpor pro rozhlasové vysílání, pokud jde zejména o výnos z poplatku z reklamní činnosti, který je určen k poskytování prostředků do FSER, jenž slouží k financování těchto podpor.

80 Není přitom rozhodné, pokud by se posléze ukázalo, že prostředky vyčleněné do uvedených fondů doznaly určitého navýšení.

81 Legalita takového rozhodnutí ve věci státních podpor, jako je sporné rozhodnutí, *a fortiori* jde-li o rozhodnutí nevznášet námitky proti režimu podpor přijaté po ukončení fáze předběžného přezkoumání stanovené v čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES, totiž musí být posuzována v závislosti na poznatcích, které mohla mít Komise k dispozici v okamžiku, kdy jej přijala (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Nuova Agricast, body 54 a 55).

82 Vzhledem k tomu, že Komise byla v rámci sporného rozhodnutí vedena k posouzení budoucích účinků režimu podpor, přestože tyto účinky nebylo možné přesně předvídat, mohlo by být toto rozhodnutí zrušeno z důvodu jejího posouzení, podle něhož rozpočtové prostředky vyčleněné na dotčené podpory nebyly navýšeny, pouze tehdy, pokud by se toto posouzení jevilo jako zjevně nesprávné s ohledem na poznatky, které měla Komise k dispozici v okamžiku přijetí uvedeného rozhodnutí.

83 I když je pravda, že – pokud jde o televizní reklamu – článek 2 návrhu nařízení, který byl následně přijat jako nařízení č. 97-1263, předpokládal zvýšení horní hranice, v rámci které mohou být stanoveny sazby poplatků, je přitom třeba podotknout, že v době, kdy byl dotčený režim podpor Komisi oznámen, měly být tyto sazby poplatků teprve stanoveny v souladu s čl. 2 třetím pododstavcem uvedeného návrhu.

84 Mimoto je nesporné, že v uvedené době nebyla ještě známa ani výše příjmů z reklamy, které představují základ poplatku z reklamní činnosti, a mohla tedy být pouze předmětem odhadů.

85 Vzhledem k výskytu těchto proměnných, z nichž každá představuje prvek nejistoty, který musí být Komisí posouzen s přihlédnutím zejména k podkladům pro posouzení, které jsou obsaženy v oznámení dotčeného režimu podpor, a popřípadě k informacím sděleným vnitrostátními orgány, nemůže Soudní dvůr shledat, že došlo ke zjevně nesprávnému posouzení dotčených skutečností.

86 Na základě toho je třeba dospět k závěru, že pokud jde o vytýkané nesprávné posouzení skutkového stavu, neodhalil přezkum položené otázky žádné skutečnosti, kterými by mohla být dotčena platnost sporného rozhodnutí.

K vytýkanému nesprávnému právnímu posouzení, pokud jde o slučitelnost poplatku z reklamní činnosti se Smlouvou

87 V rozsahu, v němž se otázka předkládajícího soudu týká platnosti sporného rozhodnutí, pokud jde o provedené posouzení slučitelnosti financování režimu podpor pro

rozhlasové vysílání zavedeného na období 1998–2002 se Smlouvou, se tento soud Soudního dvora táže, zda by mělo být uvedené rozhodnutí prohlášeno za neplatné z důvodu, že poplatek z reklamní činnosti je neslučitelný se společným trhem v rozsahu, v němž se tento poplatek vybírá rovněž z reklamy šířené v rámci rozhlasového a televizního vysílání šířeného z ciziny do Francie, přestože výnos z tohoto poplatku financuje režim podpor, jehož mohou využít pouze místní rozhlasové stanice usazené ve Francii.

88 Přestože, jak bylo připomenuto v bodě 78 tohoto rozsudku, Komise disponuje při použití čl. 92 odst. 3 Smlouvy o ES širokou posuzovací pravomocí, podléhá tato pravomoc určitým omezením, jejichž dodržování podléhá přezkumu soudem Společenství.

89 Soudní dvůr tak rozhodl, že způsob financování podpory může činit celý režim podpor, k jehož financování slouží, neslučitelným se společným trhem. Přezkoumání podpory tudíž nemůže být odděleno od účinků jejího způsobu financování. Přezkoumání opatření podpory Komisí musí naopak nutně zohlednit i způsob financování podpory v případě, že tento způsob financování je nedílnou součástí opatření podpory (viz v tomto smyslu zejména výše uvedený rozsudek van Calster a další, bod 49, jakož i rozsudek ze dne 15. července 2004, Pearle a další, C-345/02, Sb. rozh. s. I-7139, bod 29).

90 V takovém případě se musí oznámení opatření podpory stanovené v čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES rovněž týkat způsobu jejího financování, aby Komise mohla provést svůj přezkum na základě úplných informací. V opačném případě by nebylo možné vyloučit, že za slučitelné se společným trhem by bylo prohlášeno opatření podpory, které by nemohlo být za slučitelné prohlášeno, kdyby byla Komise obeznámena se způsobem jeho financování (výše uvedený rozsudek van Calster a další, bod 50).

91 Na jednání však Komise tvrdila, že je třeba vycházet ze zásady, že poplatek financující opatření podpory musí být členským státem oznámen, a tudíž Komisí přezkoumán pouze tehdy, pokud podle prvního posouzení, které musí učinit dotčený členský stát, mezi osobami povinnými k odvádění tohoto poplatku a příjemci dotčených podpor existuje soutěžní vztah. V případě neexistence takového soutěžního vztahu podle Komise neexistuje žádný zájem Společenství na tom, aby členský stát oznámil a Komise přezkoumala poplatek financující opatření podpory.

92 Tato úvaha musí být zamítnuta.

93 Přestože otázka, zda mezi osobami povinnými k odvádění poplatku a příjemci podpor, k jejichž financování uvedený poplatek slouží, existuje soutěžní vztah, může být skutečně relevantní v rámci přezkumu meritorní stránky Komisí, pokud jde o slučitelnost opatření podpory se společným trhem, nemůže být chápána jako dodatečné kritérium určující dosah povinnosti oznámit podporu, stanovené v čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES.

94 V případě poplatku, který představuje způsob financování takového režimu podpor, jako je režim dotčený v původním řízení, existuje nepochybný zájem Společenství na tom, aby členský stát tento režim – včetně způsobu financování, který je jeho nedílnou součástí – oznámil, a Komise tak mohla mít k dispozici všechny potřebné údaje k posouzení slučitelnosti tohoto opatření se společným trhem, tedy k posouzení, které spadá do její výlučné pravomoci, jejíž výkon je podřízen přezkumu soudu Společenství (viz v tomto smyslu zejména rozsudek ze dne 18. července 2007, Lucchini, C-119/05, Sb. rozh. s. I-6199, bod 52 a citovaná judikatura).

95 Účinnost této výlučné pravomoci by totiž mohla být ohrožena, kdyby její výkon závisel na předchozím jednostranném posouzení otázky, zda existuje soutěžní vztah mezi osobami povinnými k odvádění poplatku a příjemci podpor financovaných z uvedeného poplatku, provedeném každým členským státem.

96 Tak je tomu o to spíše v takovém kontextu, jako je kontext, do něhož spadá režim podpor a poplatek dotčený v původním řízení, jelikož se tento režim týká podpor, jejichž příjemci jsou činní na trhu, o němž se nelze domnívat, že by byl zjevně odlišný od trhu, na němž jsou činné osoby povinné k odvádění tohoto poplatku.

97 Odpověď na otázku existence soutěžního vztahu mezi uvedenými příjemci a povinnými osobami může být v mnoha případech diskutabilní, jak ukazuje rozdílnost pohledů vyjádřených v rámci tohoto řízení o předběžné otázce jak v písemných vyjádřeních, tak na jednání. Taková odpověď totiž vyžaduje podrobný přezkum charakteristických rysů dotčených trhů v rámci meritorního přezkumu opatření podpory, který může provést pouze Komise, přičemž její pravomoc v tomto ohledu podléhá přezkumu soudem Společenství.

98 Je třeba určit, zda měl být poplatek z reklamní činnosti každopádně zohledněn Komisí v rámci jejího přezkumu dotčeného režimu podpor z důvodu, že s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 89 tohoto rozsudku by tento poplatek měl být považován za nedílnou součást režimu podpor pro rozhlasové vysílání, k jehož financování slouží.

99 Aby mohl být poplatek považován za nedílnou součást opatření podpory, musí na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy existovat vztah závazného určení mezi dotčeným poplatkem a dotčenou podporou v tom smyslu, že výnos z poplatku je

nezbytně určen k financování podpory a přímo ovlivňuje její výši, a v důsledku toho i posouzení slučitelnosti této podpory se společným trhem (viz zejména rozsudek ze dne 15. června 2006, Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 a C-41/05, Sb. rozh. s. I-5293, bod 46 a citovaná judikatura).

100 V projednávaném případě z článků 3 a 6 nařízení č. 97-1263 vyplývá, že se čistý výnos z poplatku z reklamní činnosti převádí do FSER, z něhož jsou vypláceny podpory pro rozhlasové vysílání výborem FSER. Uvedený poplatek je vybírán specificky a pouze pro účely financování dotčených opatření podpory (viz obdobně výše uvedený rozsudek van Calster a další, bod 55).

101 Uvedený úzký vztah mezi poplatkem z reklamní činnosti a podporami, k jejichž financování slouží, ostatně jasně vyplývá jak z názvu nařízení č. 97-1263 „o zavedení parafiskálního poplatku ve prospěch Fondu na podporu rozhlasového vysílání“, tak z označení obou částí v něm obsažených – a tedy ze struktury tohoto nařízení – totiž „Prostředky [FSER]“ a „O přiznávání podpor“.

102 Poplatek z reklamní činnosti je mimoto zásadně odlišné povahy, než jsou daně či poplatky, které financovaly opatření podpory dotčená v některých věcech, v nichž byly vydány rozsudky Soudního dvora, jichž se Komise dovolává, v nichž Soudní dvůr rozhodl, že na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy neexistoval mezi dotčenou daní či poplatkem a dotčenou podporou vztah závazného určení (rozsudek ze dne 13. ledna 2005, Pape, C-175/02, Sb. rozh. s. I-127, jakož i výše uvedený rozsudek Distribution Casino France a další).

103 V uvedených věcech se totiž tento závěr opíral o zjištění, že na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy výnos z dotčeného poplatku přímo neovlivňuje výši podpory.

104 V projednávané věci je čistý výnos poplatku z reklamní činnosti celý výlučně určen k financování podpor pro rozhlasové vysílání, a ovlivňuje tedy přímo jejich výši. I když je pravda, že jsou tyto podpory přiznávány výborem FSER, je nesporné, že uvedený orgán nemá pravomoc změnit určení dostupných prostředků ve prospěch jiného účelu, než jsou uvedené podpor.

105 Článek 7 nařízení č. 97-1263 tak stanoví, že podpory jsou v rámci dostupných prostředků přiznávány výborem FSER. Není ostatně zpochybňováno, že prostředky FSER pocházející z jiných zdrojů než z výnosu z poplatku z reklamní činnosti jsou zanedbatelné.

106 I když je pravda, že zřizovací příplatek a podpora na vybavení jsou omezeny horní hranicí a jejich výše je vypočtena v závislosti na daných kritériích přezkumu, musí být jejich výše, pokud se pohybuje pod úrovní těchto omezení, zásadně stanovena v rámci předpokládaného výnosu z poplatku z reklamní činnosti.

107 To je ostatně ještě zjevnější v případě ročního provozního příspěvku, který představuje zjevně nejvýznamnější druh podpory pro rozhlasové vysílání, jelikož sám o sobě představuje například více než 96 % veškerých podpor vyplacených v roce 2003, jak společnost Régie Networks uvedla na jednání, aniž by jí bylo v této otázce odporováno.

108 V souladu s článkem 17 nařízení č. 97-1263 se totiž výše této podpory stanoví podle sazební tabulky vyhotovované výborem FSER, která přihlíží k výnosům obvyklého běžného provozu dotčené rozhlasové stanice před odečtením nákladů na provozování reklamní činnosti.

109 Na jednání přitom společnost Régie Networks uvedla – opět, aniž by jí bylo v této otázce odporováno – že se uvedená sazební tabulka stanoví v závislosti na výši prostředků ve FSER zjištěné za přecházející rok, na předpokládané výši příjmů z poplatku z reklamní činnosti uvedené v původním zákoně o rozpočtu a na předpokládaném vývoji na trhu s reklamou.

110 Konečně, přestože je možné zvýšení ročního provozního příspěvku upravené v čl. 17 druhém pododstavci nařízení č. 97-1263 omezeno hranicí 60 %, bude jeho roční stanovení – v rámci uvedeného omezení – rovněž záviset na dostupných prostředcích, a tedy zásadně na příjmech nebo předpokládaných příjmech z poplatku z reklamní činnosti.

111 Za těchto podmínek ovlivňuje výnos z tohoto poplatku výši částky vyplácených podpor pro rozhlasové vysílání. Poskytování těchto podpor, jakož i – do značné míry – jejich rozsah totiž závisí na výnosu z uvedeného poplatku.

112 Na základě toho je třeba dospět k závěru, že poplatek z reklamní činnosti je nedílnou součástí režimu podpor pro rozhlasové vysílání, k jejichž financování tento poplatek slouží.

113 Komise tudíž měla nutně povinnost přihlédnout k uvedenému poplatku v rámci přezkumu dotčeného režimu podpor, v projednávaném případě po provedení oznámení tohoto režimu, v rámci fáze předběžného přezkoumání podpor zavedené čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES.

114 Je přitom nesporné, že přestože byl uvedený způsob financování skutečně Komisi oznámen, neboť představuje Hlavu I návrhu nařízení, který byl následně přijat jako nařízení č. 97-1263, Komise jej v rámci řízení, které vyústilo ve vydání sporného rozhodnutí, nepřezkoumala. Před Soudním dvorem Komise totiž tvrdila, že takový přezkum nemusel být prováděn, jelikož poplatek z reklamní činnosti není nedílnou součástí režimu podpor pro rozhlasové vysílání.

115 Krom toho je třeba uvést, že dopisem ze dne 8. května 2003 se Komise postavila proti způsobu financování pozměněného režimu podpor pro rozhlasové vysílání, který byl v podstatě totožný s poplatkem z reklamní činnosti dotčeným v původním řízení, jelikož se domnívala, že tento způsob financování je v rozporu s obecnou zásadou,

pravidelně uváděnou Komisí a potvrzenou Soudním dvorem v jeho rozsudku ze dne 25. června 1970, Francie v. Komise (47/69, Recueil, s. 487), podle níž musejí být dovezené výrobky nebo služby osvobozeny od jakéhokoli parafiskálního poplatku určeného k financování režimu podpor, které jsou poskytovány pouze domácím podnikům. Teprve až poté, co byl dotčený návrh podpory změněn tak, že se s ní spjatý poplatek nyní vztahuje pouze na reklamní sdělení šířená z francouzského území, Komise svým dopisem ze dne 28. července 2003 rozhodla nevznášet proti uvedenému režimu podpor námitky.

116 V rozsahu, v němž Komise za účelem posouzení slučitelnosti dotčeného režimu podpor s pravidly Smlouvy v oblasti státních podpor nezohlednila způsob financování těchto podpor, přestože byl nedílnou součástí uvedeného režimu, je posouzení slučitelnosti uvedeného režimu se společným trhem nutně stiženo vadou.

117 Z toho vyplývá, že z tohoto důvodu musí být sporné rozhodnutí prohlášeno za neplatné.

118 V případě, že by bylo sporné rozhodnutí prohlášeno za neplatné, žádá francouzská vláda Soudní dvůr, aby omezil časové účinky svého rozsudku a aby z tohoto omezení vyňal pouze ty podniky, které před vydáním tohoto rozsudku podaly žalobu k soudu nebo podaly odpovídající stížnost ve věci vybírání poplatku z reklamní činnosti.

119 V tomtéž případě Komise Soudní dvůr žádá, aby zachoval účinky rozhodnutí, které bylo prohlášeno za neplatné, aby nebyl zpochybněn ani výběr daných poplatků, ani přiznávání podpor.

120 Na podporu této žádosti je zejména připomínáno, že uvedený režim podpor byl stejně jako předcházející režimy oznámen a schválen Komisí a byl uplatňován během delšího období. Francouzská vláda se konkrétně domnívá, že povinnost zajistit navrácení dotčených částek za období 1998–2002 od fondu FSER a místních rozhlasových stanic by mohla ohrozit jejich finance a samotnou jejich existenci a mohla by představovat ohrožení plurality sdělovacích prostředků.

121 V tomto ohledu je nejprve třeba připomenout, že pokud to odůvodňují naléhavé důvody právní jistoty, má Soudní dvůr podle čl. 231 druhého pododstavce ES, který je obdobně použitelný rovněž v rámci řízení podle článku 234 ES o předběžné otázce týkající se platnosti aktů přijatých orgány Evropského společenství, posuzovací pravomoc k tomu, aby v každém jednotlivém případě uvedl ty účinky dotčeného aktu, které jsou nadále považovány za zachované (viz v tomto smyslu zejména rozsudek ze dne 8. listopadu 2001, Silos, C-228/99, Recueil, s. I-8401, bod 35 a citovaná judikatura).

122 V souladu s touto judikaturou Soudní dvůr využil možnosti omezit časové účinky určení neplatnosti právní úpravy Společenství v případech, v nichž naléhavé důvody právní jistoty týkající se veškerých zájmů – jak veřejných, tak soukromých – jež byly

v dotčených věcech v sázce, bránily tomu, aby byly zpochybněny výběr nebo zaplacení peněžitých částek, které byly uskutečněny na základě uvedené právní úpravy v období předcházejícím dni vydání rozsudku (viz zejména výše uvedený rozsudek Silos, bod 36).

123 V projednávaném případě je jednak nutné konstatovat, že dotčený režim podpor byl použitelný po dobu pěti let a že podpor vyplacených v rámci tohoto režimu je velmi značné množství a týkají se vysokého počtu provozovatelů. Krom toho naléhavé důvody právní jistoty, jichž se dovolává jak francouzská vláda, tak Komise, a zejména okolnost, že uvedený režim byl Komisi oznámen a že rozhodnutí, kterým jej schválila, nebylo napadeno před soudy Společenství, mohou odůvodnit omezení časových účinků prohlášení neplatnosti sporného rozhodnutí.

124 Dále je třeba připomenout, že pokud Soudní dvůr v rámci řízení zahájeného na základě článku 234 ES určí, že akt přijatý orgánem Společenství je neplatný, je právním následkem jeho rozhodnutí povinnost uložená příslušným orgánům Společenství, aby přijaly nezbytná opatření k nápravě zjištěné protiprávnosti, neboť povinnost stanovená v článku 233 ES pro případ rozsudku prohlašujícího neplatnost se v podobném případě použije obdobně (viz zejména rozsudek ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, Sb. rozh. s. I-6513, bod 123 a citovaná judikatura).

125 Konečně, jak bylo připomenuto v bodě 94 tohoto rozsudku, Komise má podle Smlouvy výlučnou pravomoc k posouzení slučitelnosti státních podpor se společným trhem, která podléhá přezkumu soudem Společenství.

126 Je tudíž třeba pozastavit účinky určení neplatnosti sporného rozhodnutí až do doby, než bude Komisí přijato nové rozhodnutí, aby jí bylo umožněno napravit protiprávnost zjištěnou v tomto rozsudku. Uvedené účinky jsou pozastaveny po dobu nejvýše dvou měsíců ode dne vyhlášení tohoto rozsudku v případě, že by se Komise rozhodla přijmout toto nové rozhodnutí v rámci čl. 88 odst. 3 ES, a po dodatečnou přiměřenou dobu v případě, že se Komise rozhodne zahájit řízení podle čl. 88 odst. 2 ES.

127 S ohledem na předcházející je však třeba vyhovět žádosti francouzské vlády, aby byly z uvedeného časového omezení účinků tohoto rozsudku vyňaty pouze ty podniky, které přede dnem vyhlášení tohoto rozsudku podaly žalobu k soudu nebo odpovídající stížnost ve věci vybírání poplatku z reklamní činnosti podle nařízení č. 97-1263.

128 S ohledem na veškeré předcházející úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět, že sporné rozhodnutí je neplatné. Nicméně je třeba pozastavit účinky určení neplatnosti tohoto rozhodnutí až do doby, než bude Komisí přijato nové rozhodnutí podle článku 88 ES. Uvedené účinky jsou pozastaveny po dobu nejvýše dvou měsíců ode dne vyhlášení tohoto rozsudku v případě, že by se Komise rozhodla přijmout toto nové rozhodnutí v rámci čl. 88 odst. 3 ES, a po dodatečnou přiměřenou dobu v případě, že se

Komise rozhodne zahájit řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Z uvedeného časového omezení účinků tohoto rozsudku jsou vyňaty pouze ty podniky, které přede dnem vyhlášení tohoto rozsudku podaly žalobu k soudu nebo odpovídající stížnost ve věci vybírání poplatku z reklamní činnosti zavedeného článkem 1 nařízení č. 97-1263.

K nákladům řízení

129 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 10. listopadu 1997 nevznášet námitky proti změně režimu podpor ve prospěch místních rozhlasových stanic (státní podpora č. N 679/97 – Francie) je neplatné.

Je třeba pozastavit účinky určení neplatnosti uvedeného rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 10. listopadu 1997 až do doby, než bude Komisí přijato nové rozhodnutí podle článku 88 ES. Uvedené účinky jsou pozastaveny po dobu nejvýše dvou měsíců ode dne vyhlášení tohoto rozsudku v případě, že by se Komise rozhodla přijmout toto nové rozhodnutí v rámci čl. 88 odst. 3 ES, a po dodatečnou přiměřenou dobu v případě, že se Komise rozhodne zahájit řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Z uvedeného časového omezení účinků tohoto rozsudku jsou vyňaty pouze ty podniky, které přede dnem vyhlášení tohoto rozsudku podaly žalobu k soudu nebo odpovídající stížnost ve věci vybírání parafiskálního poplatku z reklamy šířené v rámci rozhlasového a televizního vysílání zavedeného článkem 1 nařízení č. 97-1263 ze dne 29. prosince 1997 o zavedení parafiskálního poplatku ve prospěch Fondu na podporu rozhlasového vysílání.

Podpisy.